

může býti kompensována pohledávka jiné osoby za úpadcem. Řešiti otázku, zda jest pohledávka žalovaného za hlavním dlužníkem Karlem M-em anebo postižní pohledávka rukojmího Davida M. za synem Karlem dobytá a zda žalující konkursní podstatě vůbec nastala nebo mohla nastati nějaká újma, nebylo třeba. Tento znak není ve skutkové podstatě § 29/1 konk. řádu výslovně uveden. Proto nebylo povinností žalující konkursní podstaty, aby tvrdila a dokázala, že odporovatelnými právními jednáními Davida M. byla zkrácena, nýbrž bylo věcí žalovaného, aby namítl a prokázal opak (srov. rozh. čís. 10865 a literaturu tam uvedenou). Této námitky však žalovaný v I. stolici nevznesl.

Čís. 14602.

Příjemce dodávky (výkonu) jest jen tehdy oprávněn předpokládati, že v podnikatelské ceně jest již zahrnuta daň z obratu, jestliže byla stanovena jednotná podnikatelská úplata a neustanovovala-li úmluva nic jiného.

(Rozh. ze dne 9. října 1935, Rv IV 254/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2231.)

Čís. 14603.

K § 179 nesp. pat.

Jakékoliv řízení pozůstalostního soudu o novém jmění dodatně vyšlém najevo, pokud přesahuje meze vytčené §em 179 nesp. pat., jest zmatečné.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, R I 744/35.)

P r v ý s o u d přijal dědickou přihlášku Marie H., již učinila podmíněně ze zákona ke jmění, jež dodatečně po odevzdání pozůstalosti přihlásivšímu se bratru zůstavitelčinu vyšlo najevo, a pověřil notáře jako soudního komisaře projednáním této dodatně najevo vyšlé pozůstalosti. **R e k u r s n í s o u d** nepřijal dědickou přihlášku, ale jen proto, že z jednání Marie H. při dodatečném projednávání pozůstalostním před dědickou přihláškou usoudil, že se Marie H. dědictví zříká.

N e j v ý š š í s o u d zrušil obě usnesení pro zmatečnost a uložil prvému soudu, by postupoval podle § 179 nesp. pat.

D ů v o d y :

Pozůstalost po Bertě G. byla dne 30. března 1923 odevzdána zůstavitelčinu bratru Adolfu G., přihlásivšímu se podmíněně za dědice ze zákona. Vyšlo-li dodatečně najevo nové jmění, bylo úkolem pozůstalostního soudu toliko, aby ve smyslu § 179 nesp. pat. provedl o něm potřebná úřední jednání, zejména učinil opatření k zapravení nebo zajištění zákonných poplatků, nikoliv však, aby znovu zahájil projednání pozůstalosti, přijal nové dědické přihlášky a vydal novou odevzdací listinu. Předpis § 179 nesp. pat. jest normou donucovací. Chtěla-li jiná

osoba jako domnělá dědička po odevzdání pozůstalosti uplatňovati nároky na jmění dodatečně najevo vyšlé, mohla tak činiti pouze žalobou podle § 823 obč. zák. Nižší soudy, rozhodující po odevzdání pozůstalosti o nové dědické přihlášce Marie H., porušily tím velicí předpis zákona, ježto její nárok již nepatří do nesporného řízení (§ 41 odst. 2 písm d) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n.), pročež usnesení i prvního i druhého soudu trpí zmatečností, k níž podle § 41 odst. 4 a § 46 zák. čís. 100 ai 1931 bylo přihlížeti z moci úřední.

Čís. 14604.

Povolení exekuce navržené podle § 63 I vyr. ř. nebrání, že k exekučnímu návrhu nebylo připojeno jako příloha (§ 54 ex. ř.) pravoplatné usnesení soudní o potvrzení vyrovnání, když tato skutečnost byla soudu vyřizujícímu exekuční návrh odjinud známa.

(Rozh. ze dne 10. října 1935, R I 879/35.)

P r v ý s o u d (okresní soud v S.) nevyhověl návrhu na povolení exekuce nuceným zřízením práva zástavního, podanému podle § 63 I vyr. ř., proto, že vymáhající věřitel neprokázal, že usnesení o potvrzení vyrovnání zahájeného o jmění povinného stalo se pravoplatným. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl návrhu. **D ů v o d y:** Ze spisů je patrné, že k návrhu bylo připojeno usnesení o potvrzení vyrovnání. Poněvadž byl připojen i výpis ze seznamu přihlášek proti dlužníku, z něhož je patrné, že pohledávka vymáhajícího věřitele v celkové výši . . . určené v KČ byla uznána, jsou splněny veškeré předpoklady § 63 vyr. ř. pro povolení exekuce pro kvotu pohledávky vyrovnáním dotčené a věřiteli přijatou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

V doslovu § 63 vyr. ř. není výslovného předpisu, že má býti připojeno také usnesení o pravoplatném potvrzení vyrovnání, takže nelze trvati na tom, že by ve všech případech bylo předložení jeho nevyhnutelnou náležitostí exekučního návrhu podle § 54 ex. ř. Jestliže jest soudu exekuční návrh vyřizujícímu odjinud známa tato skutečnost, že totiž potvrzení vyrovnání nabylo právní moci, dostačí to, neboť § 269 c. ř. s. platí podle § 78 ex. ř. i v řízení exekučním. Dodatečně bylo zjištěno, že v úvodu odůvodnění zmíněné usnesení krajského soudu v K., jež končí nařízením, aby byla vymazána poznámka zahájeného vyrovnacího řízení okresním soudem v S. jako knihovním i jako exekučním, bylo vykonáno v pozemkové knize dne 5. listopadu 1934 pod č. d. 1325. S tím souhlasí i to, že ani podle knihovního stavu (viz lustrum) nebylo v tomto směru překážky proti povolení exekuce, které by jinak byl vadil zákaz § 12 vyr. ř. Proto jest míti za to, že byla již při podání exekučního návrhu exekučnímu soudu, který zakročoval současně i jako soud knihovní (§ 88 ex. ř.), známa uvedená skutečnost, takže s hlediska § 63 vyr. ř. nebylo ani v tomto směru překážky proti povolení exekuce.